

Problematyka realizacji inwestycji budowlanych w świetle wybranych zapisów rozporządzenia Rady Ministrów z 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko [1]

Dr inż. arch. Wojciech Korbel, Wydział Architektury, Instytut Projektowania Urbanistycznego, Pracownia Odnowy i Rozwoju Zespołów Urbanistycznych, Politechnika Krakowska

1. Wprowadzenie

Potencjalna zdolność inwestorów i projektantów do właściwej klasyfikacji planowanej i projektowanej inwestycji, w kontekście obowiązujących w Polsce przepisów ochrony środowiska to, w praktyce procesu inwestycyjnego, element stanowiący jeden z filarów całego procesu, który w praktyce powinien oznaczać zdolność do relatywnie prostego odróżnienia inwestycji mogącej znacząco oddziaływać na środowisko od inwestycji nie posiadającej takich cech.

Wprowadzone w życie rozporządzenie wykonawcze Rady Ministrów z 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, stanowiące podstawę do takiej właśnie klasyfikacji, poddane zostało w ramach niniejszego artykułu analizie, w kontekście precyzji i jednoznaczności stosowanych w nim zapisów oraz możliwości łatwego zastosowania rozporządzenia w praktyce procesu inwestycyjnego.

Przedmiotowe rozporządzenie, poprzez zawarty w nim katalog przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, decyduje o potencjalnej konieczności uzyskiwania decyzji administracyjnej o środowiskowych uwarunkowaniach planowanej inwestycji oraz o przeprowadzeniu, poprzedzającego jej wydanie, postępowania administracyjnego w sprawie oceny od-

działywania przedsięwzięcia na środowisko z udziałem społeczeństwa [2]. Kwestia jednoznacznego określenia katalogu inwestycji wymagających uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest zatem kluczowa dla próby oszacowania ram czasowych i finansowych projektowanej inwestycji. Jest ona także kluczowa dla nienaruszalności zapadających decyzji administracyjnych, w procesie uzyskiwania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz późniejszych decyzji o udzieleniu Warunków Zabudowy [3] i o pozwoleniu na budowę [4].

2. Analiza wybranych zapisów rozporządzenia w kontekście klasyfikacji planowanej inwestycji, jako mogącej znacząco oddziaływać na środowisko

Analizowane rozporządzenie w paragrafie 2, wyszczególnia 52 rodzaje inwestycji klasyfikowanych jako mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz w paragrafie 3, 107 rodzajów inwestycji klasyfikowanych, jako przedsięwzięcia mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Ponadto omawiane przepisy określają przypadki, w których zmiany dokonywane w obiektach istniejących (lub w obrębie terenu do nich przynależącego) mogą być kwalifikowane jako przedsięwzięcia mogące zawsze lub potencjalnie znaczą-

co oddziaływać na środowisko. Ze względu na ogrom problematyki poruszanej rozporządzeniem oraz potrzebę ograniczenia analizy do zagadnień o możliwie najszerszym zakresie oddziaływania na problematykę budownictwa w Polsce, niniejsza analiza ograniczona została do możliwości realizacji inwestycji mieszkaniowych, handlowych i usługowych z towarzyszącymi im parkingami i garażami w kontekście przedmiotowego rozporządzenia.

2.1. Klasyfikacja inwestycji mieszkaniowej, jako potencjalnie znacząco oddziałującej na środowisko

Zgodnie zapisami § 3 ust. 1 p. 53, do inwestycji mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zaliczana jest „zabudowa mieszkaniowa wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą” objęta ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „o powierzchni zabudowy” nie mniejszej niż 2 ha na obszarach objętych formami ochrony przyrody i 4 ha na pozostałych obszarach oraz nieobjęta ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „o powierzchni zabudowy” nie mniejszej niż 0,5 ha na obszarach objętych formami ochrony przyrody i 2 ha na pozostałych obszarach. Jednocześnie przepis zawarty w omawianym punkcie 54 definiuje pojęcie powierzchni zabudowy stwierdzając, że przez powierzchnię zabudowy „rozumie się powierzchnię terenu zajęłą przez obiekty budowlane oraz pozostałą powierzchnię przeznaczoną do przekształcenia w wyniku realizacji przedsięwzięcia”.

W analizie powyższego zapisu rozporządzenia, zwrócić należy szczególną uwagę na wymienioną definicję powierzchni zabudowy. Po pierwsze, omawiana definicja powierzchni zabudowy nie została zawarta w słowniku pojęć na wstępie rozporządzenia (takiego słownika w ogóle brak), lecz została przypisana do § 3 ust. 1 p. 53, a zatem domniemywać można, że definicję tę traktować należy jako jednostkową, wiążącą tylko dla omawianego rodzaju inwestycji wymienionych w p. 53. Jest to istotne dla dalszej części analizy zawartej w p. 2.2. niniejszego artykułu. Po drugie, brak w zapisach rozporządzenia, zdefiniowanego pojęcia „powierzchni przeznaczony do przekształcenia w wyniku realizacji przedsięwzięcia”, a kwestia ta w sposób kluczowy rozstrzyga o konieczności (lub jej braku) uzyskiwania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Przy skrajnie niekorzystnej interpretacji tego zapisu, nawet powierzchnia biologicznie czynna terenu, towarzysząca zabudowie mieszkaniowej, przekształcana z nieużytku w obszar zieleni urządzonej (lub tylko przeznaczona do zaorania i obsiania trawą) może zostać uznana za powierzchnię „przeznaczoną do przekształcenia w wyniku realizacji przedsięwzięcia”. W wyniku takiej interpretacji, jeśli nawet w zamierzeniach inwestycyjnych planowanej zabudowy mieszkaniowej, połowa terenu przeznaczona była jako powierzchnia biologicznie czynna, nie zwalnia to inwestora z konieczności odniesienia 100% po-

wierzchni terenu własnego inwestycji (włącznie z całością powierzchni biologicznie czynnej) do powierzchni zapisanych odpowiednio w § 3 ust. 1 p. 53 rozporządzenia, z konsekwencjami ewentualnego uzyskiwania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wynikającymi z takiej klasyfikacji.

Powyższą interpretację, skrajnie niekorzystną i ograniczającą możliwości inwestycyjne inwestorów, rozszerzającą rozumienie powierzchni przeznaczonej do przekształcania o całość, towarzyszącej inwestycji, powierzchni biologicznie czynnej, stosuje część organów administracji samorządowej w Polsce w wybranych postępowaniach administracyjnych.

2.2. Klasyfikacja inwestycji centrum handlowego, jako potencjalnie znacząco oddziałującej na środowisko

Zgodnie zapisami § 3 ust. 1 p. 54, do inwestycji mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zaliczana jest budowa „centrów handlowych wraz z towarzyszącą im infrastrukturą o powierzchni użytkowej” nie mniejszej niż 0,5 ha na obszarach objętych formami ochrony przyrody i 2 ha na pozostałych obszarach. Jednocześnie przepis zawarty w omawianym punkcie 54 definiuje pojęcie powierzchni zabudowy stwierdzając, że przez powierzchnię użytkową „rozumie się sumę powierzchni zabudowy i powierzchni zajętej przez pozostałe kondygnacje nadziemne i podziemne mierzone po obrysie zewnętrznym rzutu pionowego obiektu budowlanego”.

W omawianym przypadku rozporządzenie wprowadza kolejną jednostkową definicję, tym razem powierzchni użytkowej wskazując, że omawianą powierzchnię stanowi suma powierzchni zabudowy i wszystkich pozostałych kondygnacji nadziemnych i podziemnych. Podobnie jak w p. 53 stwierdzić należy, że skoro definicje pojęć wprowadzane są oddzielnie dla każdego z punktów rozporządzenia, a nie poprzez poprzedzający rozporządzenie słownik pojęć, nie wiadomo, jak w tym przypadku należy rozumieć pojęcie powierzchni zabudowy. Czy analogicznie jak w omawianym powyżej przypadku p. 53 (o czym definicja p. 54 nie mówi) czy też odmiennie, jako powierzchnia parteru liczona w obrysie ścian zewnętrznych (analogicznie jak dla pozostałych kondygnacji wymienionych w p. 54).

W pierwszym sposobie interpretowania zapisu dojdziemy do kuriozalnej definicji powierzchni użytkowej budynku rozumianej jako powierzchnia całego terenu inwestycji oraz sumy pozostałych kondygnacji nadziemnych i podziemnych (w obrysie ścian zewnętrznych).

Drugi przypadek rozumienia omawianego zapisu oznaczałby, że rozporządzenie wprowadziło w dwóch sąsiadujących ze sobą punktach (p. 53 i p. 54) skrajnie różne sposoby rozumienia pojęcia powierzchni zabudowy. Oba te sposoby interpretacji, w świetle przytoczonych zapisów, są niestety w równym stopniu uprawnione, co pozbawione jakiegokolwiek sensu.

2.3. Klasyfikacja inwestycji garaży, parkingów samochodowych lub zespołów parkingów, wraz z towarzyszącą im infrastrukturą, jako potencjalnie znacząco oddziałujących na środowisko

Zgodnie zapisami § 3 ust. 1 p. 56, do inwestycji mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zaliczana jest także budowa „garaży, parkingów samochodowych lub zespołów parkingów, wraz z towarzyszącą im infrastrukturą o powierzchni użytkowej” nie mniejszej niż 0,2 ha na obszarach objętych formami ochrony przyrody i 0,5 ha na pozostałych obszarach. Jednocześnie przepis zawarty w omawianym punkcie 56 definiuje pojęcie powierzchni użytkowej stwierdzając, że przez powierzchnię tę „rozumie się sumę powierzchni zabudowy i powierzchni zajętej przez pozostałe kondygnacje nadziemne i podziemne mierzone po obrysie zewnętrznym rzutu pionowego obiektu budowlanego”. Analizując wymieniony zapis p. 56 rozporządzenia stwierdzić należy, że omawiana w p. 2.2 niniejszego opracowania, problematyka definiowania zapisu o powierzchni zabudowy, nic nie traci na aktualności w odniesieniu do realizacji garaży wielopoziomowych, albowiem analogicznie jak w p. 54, definicja w p. 56 jest niejasna. Co więcej, stwierdzić należy również, że stosowanie wymienionej definicji powierzchni użytkowej w odniesieniu do samych parkingów naziemnych jest już sztuką z pogranicza czynności niemożliwych do wykonania.

Problematyczny przepis wymienia bowiem, oprócz garaży wbudowanych, parkingi samochodowe oraz ich zespoły, wraz z towarzyszącą im infrastrukturą.

Zgodnie z art. 143 ust. 2 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami [5], „przez budowę urządzeń infrastruktury technicznej rozumie się budowę drogi oraz wybudowanie pod ziemią, na ziemi albo nad ziemią przewodów lub urządzeń wodociągowych, kanalizacyjnych, ciepłowniczych, elektrycznych, gazowych i telekomunikacyjnych”.

Rodzi się zatem pytanie o niezrozumiały, w myśl rozporządzenia, sposób zdefiniowania towarzyszącej parkingom infrastruktury oraz obliczania jej powierzchni na potrzeby klasyfikacji inwestycji. Jeśli przykładowo, dowolny zespół stanowisk parkingowych stanowi zakończenie 100-metrowej drogi wewnętrznej na terenie własnym inwestora, a droga ta dodatkowo wyposażona jest w usytuowane obok maszty oświetleniowe i zasilający je kabel energetyczny, to czy do powierzchni samych stanowisk postojowych doliczyć należy powierzchnię całej drogi wraz z jej oświetleniem?

Jeśli tak, to jak w ogóle należy liczyć powierzchnię użytkową oświetlenia terenu stanowiącego „towarzyszącą infrastrukturę”?

Udzielenie jednoznacznej odpowiedzi na te pytania w świetle omawianych zapisów prawa jest niestety niemożliwe, a potencjalni inwestorzy i projektanci pozostawieni sami z niezrozumiałymi zapisami przepisów prawa.

3. Propozycja usprawnienia omawianych zapisów prawa w oparciu o przepisy Polskiej Normy

Zapisy omawianego § 3 ust. 1 pkt. 50, 52, 53, 54, 55, 56 rozporządzenia Rady Ministrów z 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, prowadzą nieuchronnie do niemożliwości jednoznacznego kwalifikowania planowanych inwestycji. Skutkuje to bałaganem prawnym, znaczącym wzrostem ryzyka inwestycyjnego oraz tworzy pole do różnorodnych nadużyć proceduralnych. Każda możliwa interpretacja może bowiem zostać podważona przez stronę postępowania lub organ odwoławczy, albowiem nieprecyzyjne zapisy prawa w konsekwencji tworzą tylko wątpliwe prawnie jego interpretacje, zamiast pożądanej jednoznaczności stosowania przepisów. Kluczowym pytaniem staje się zatem pytanie o sposób potencjalnej naprawy zaistniałego stanu rzeczy.

3.1. Pokrewne, obowiązujące przepisy prawa

Analizując możliwości zmiany wymienionego stanu prawnego, w pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na kwestię użycia w przepisach prawa terminów „powierzchnia zabudowy” i „powierzchnia użytkowa”. Terminy te, rozumiane odmiennie niż w omawianym na wstępie rozporządzeniu, przykładowo precyzuje Polska Norma PN-ISO 9836:1997 [6].

Zgodnie z zapisami p. 5.1.2 Polskiej Normy, „przez powierzchnię zabudowy rozumie się powierzchnię terenu zajęta przez BUDYNEK W STANIE WYKOŃCZONYM. Powierzchnię zabudowy, zgodnie z definicją, wyznacza rzut pionowy zewnętrznych krawędzi budynku na powierzchnię terenu, a do powierzchni zabudowy nie wlicza się:

- powierzchni obiektów budowlanych ani ich części niewystających ponad powierzchnię terenu;
- powierzchni elementów drugorzędnych, np. schodów zewnętrznych, ramp zewnętrznych, daszków, markiz, występów dachowych, oświetlenia zewnętrznego;
- powierzchni zajmowanej przez wydzielone obiekty pomocnicze (np. szklarnie, altany, szopy)”.

Z kolei punkt 5.1.7 wymienionej normy definiuje powierzchnię użytkową jako część powierzchni kondygnacji netto, która odpowiada celom i przeznaczeniu BUDYNKU (zgodnie z załączonym do normy rysunkiem).

Powyższe definicje poprzez ich przywołanie w § 8 ust. 2 pkt 9 Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z 25 kwietnia 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego [7], stały się niejako wiążące dla projektantów tworzących projekt budowlany obiektu, który to projekt powinien zawierać obliczenia powierzchni zabudowy i powierzchni użytkowej dokonanej właśnie w oparciu o zapisy normy PN-ISO 9836:1997.

Na marginesie warto zauważyć, że definicję powierzchni zabudowy zawarto także w rozporządzeniu Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z 29 marca 2001 r.

w sprawie ewidencji gruntów i budynków [8], gdzie przez powierzchnię zabudowy rozumie się pole powierzchni figury geometrycznej określonej przez kontur (o którym mowa w ust. 1 pkt 3), czyli kontur wyznaczony przez prostokątny rzut na płaszczyznę poziomą zewnętrznych płaszczyzn ścian zewnętrznych kondygnacji przyziemnej budynku, a w budynku posadowionym na filarach, kondygnacji opartej na tych filarach.

Równoległą definicję powierzchni użytkowej zawarto z kolei w ustawie z 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych [9], określając ją w art. 1a jako powierzchnię mierzoną po wewnętrznej długości ścian na wszystkich kondygnacjach budynku, z wyjątkiem powierzchni klatek schodowych oraz szybów dźwigowych.

Tym samym pojęcia dotyczące powierzchni zabudowy i powierzchni użytkowej zawarte w przepisach odrębnych, choć niestety różne, dotyczą zawsze samego budynku lub jego części, nie zaś zagospodarowania terenu wokół niego, i jako takie powinny być honorowane w pokrewnych aktach prawnych, odnoszących się także do problematyki ochrony środowiska.

Ponadto zapis p. 56 rozporządzenia Rady Ministrów z 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, mówiący o „powierzchni zajętej przez kondygnacje nadziemne i podziemne mierzone po obrysie zewnętrznym rzutu pionowego obiektu budowlanego”, to nic innego jak uproszczona definicja powierzchni całkowitej budynku (a nie użytkowej) w rozumieniu p. 5.1.3 omawianej już normy PN-ISO 9836:1997.

Wszystko to łącznie generuje przemożną potrzebę ujednolicenia pojęć i definicji stosowanych w omawianym rozporządzeniu i w pokrewnych aktach prawnych, dotyczących całego procesu inwestycyjnego w Polsce.

3.2. Potrzeba tworzenia nowych definicji prawnych

Odrębną kwestią, wymagającą analizy, jest potrzeba doprecyzowania, występującego w wymienianych zapisach, pojęcia „powierzchni terenu zajętej przez obiekty budowlane oraz pozostałą powierzchnię przeznaczoną do przekształcenia w wyniku realizacji przedsięwzięcia”.

Odpowiedzi wymaga pierwszoplanowe pytanie, czy wola organu odpowiedzialnego za opracowanie analizowanego rozporządzenia, było w tym przypadku wprowadzenie zapisu określającego maksymalną, dopuszczalną bez decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, powierzchnię całości planowanej inwestycji, włącznie z powierzchniami biologicznie czynnymi i utwardzonymi, czy też powierzchnię odnoszącą się tylko do wszystkich obiektów budowlanych planowanych do realizacji na terenie inwestycji?

Odpowiedź na tak postawione pytanie umożliwi dopiero podjęcie dalszych działań prowadzących do zdefiniowania pojęcia „powierzchni przeznaczonej do przekształcenia”. Pierwszy sposób rozumienia tego pojęcia prowadzi do potrzeby stosowania w rozporządzeniu na-

zewnictwa sugerującego „teren całości planowanej inwestycji”, drugi zaś, „teren trwałego zainwestowania”, odnoszący się do powierzchni zabudowy budynków (liczony np. wg PN), jak i wszelkich powierzchni utwardzonych towarzyszących budynkom, jednakże bez powierzchni terenów biologicznie czynnych.

4. Podsumowanie

Istnieje głęboka potrzeba doprowadzenia do jednoznaczności zapisów zawartych w rozporządzeniu Rady Ministrów z 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko i ujednolicenia ich z przepisami pokrewnymi. Całkowicie niezrozumiałym jest utrzymywanie w mocy powstałego w 2010 roku nieprecyzyjnego i wadliwego aktu prawnego rozstrzygającego o tak ważnych kwestiach, jak potrzeba uzyskiwania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanych zamierzeń inwestycyjnych.

Istnieje potrzeba zmian o charakterze ewolucyjnym, tj. polegającym na korekcie obowiązujących przepisów prawa przy założeniu, że ich celem podstawowym jest jednoznaczność rozumienia i stosowania zmienianego przepisu oraz jego ewentualne usprawnienie, bez konieczności wprowadzania znaczących różnic w zasadniczej konstrukcji dotychczasowego aktu prawnego [10].

Wymieniona szczegółowo w niniejszej analizie (p. 2 i p. 3) problematyka różnorodnych powierzchni planowanych przedsięwzięć, stanowi tylko wyselekcjonowaną część istotnych zagadnień problemowych, wymagających doprecyzowania w omawianym rozporządzeniu. Wprowadzane zmiany powinny prowadzić do:

- eliminacji wszelkich dwuznacznych zapisów rozporządzenia, w tym niejasnych, nieprecyzyjnych lub w ogóle niezdefiniowanych pojęć, jako skrajnie szkodliwych dla całokształtu procesu inwestycyjnego,
  - wprowadzenia w rozporządzeniu definicji pojęć już występujących w odrębnych, pokrewnych aktach prawa lub, w ostateczności, wprowadzenia nowych definicji tych pojęć, lecz znacząco precyzyjniej zdefiniowanych,
  - wprowadzania (w przypadku takiej konieczności) zmian w odrębnych aktach prawnych, poprzedzonych właściwie przeprowadzonymi konsultacjami społecznymi, których celem byłaby również spójność i przejrzystość szerszej rozumianego, całego systemu prawnego,
  - stworzenia w odniesieniu do prawa budowlano-inwestycyjnego w Polsce, możliwości uzyskiwania wiążącej wykładni prawnej konkretnego przepisu, wydawanej np. przez Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego lub inny uprawniony do tego organ.
- Uchylenie się od wprowadzenia przez państwo polskie wymienionych zmian, generuje każdego dnia wymierne koszty i niepotrzebne konflikty społeczne, których unikanie powinno przecież być jednym z podstawo-

wych celów wszelkich obowiązujących przepisów prawa, również tych w zakresie budownictwa i ochrony środowiska.

Prezentowane wyniki badań, zrealizowane w ramach tematu nr A3/95/2013/DS zostały sfinansowane z dotacji na naukę przyznanej przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

BIBLIOGRAFIA

- [1] Rozporządzenie Rady Ministrów z 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, Dz. U. z 2010 r. Nr 213, poz. 1397
- [2] Mowa o konieczności przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko i uzyskiwania decyzji o środowiskowych, o których mowa w art. 59,60, 61 i 72 ust. 1 i 3, ustawy z 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, Dz. U. z 2008 r. Nr 199, poz. 1227 ze zmianami
- [3] Mowa o decyzji o Warunkach Zabudowy wydawanej w sytuacji braku Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego w myśl

- art. 4, ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym Dz.U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717 ze zmianami
- [4] Mowa o decyzji o pozwoleniu na budowę w myśl art. 28 ustawy z 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane Dz.U. z 2010 r., Nr 243, poz. 1623 z późniejszymi zmianami
- [5] Ustawa z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, Dz.U. 2010 Nr 102 poz. 651 z późniejszymi zmianami
- [6] Polska Norma Numer: PN-ISO 9836:1997, Tytuł: Właściwości użytkowe w budownictwie – Określanie i obliczanie wskaźników powierzchniowych i kubaturowych
- [7] Rozporządzenie Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z 25 kwietnia 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego, Warszawa, 27 kwietnia 2012 r. poz. 462
- [8] Rozporządzenie Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z 2 kwietnia 2001 r. w sprawie geodezyjnej ewidencji sieci uzbrojenia terenu oraz zespołów uzgadniania dokumentacji projektowej Dz.U. 2001 r. Nr 38 poz. 455
- [9] Ustawa z 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych1) Dz.U. 1991 Nr 9 poz. 31 ze zmianami
- [10] Korbek W., „Realne usprawnienie procesu budowlano-inwestycyjnego metodą ewolucyjnego przekształcania przepisów prawa”, publikacja pokonferencyjna konferencji Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie.: „Proces inwestycyjno-budowlany – administracyjnoprawne wyzwania dla Ustawodawcy”, Kraków 2012, s. 37, 38

XXI Ogólnopolska Interdyscyplinarna Konferencja Naukowo-Techniczna „Ekologia a Budownictwo”

10–12 października 2013 r. w Bielsku-Białej, w Hotelu Beskidy Park (poprzednia nazwa Transportowiec) odbędzie się XXI Ogólnopolska Interdyscyplinarna Konferencja Naukowo-Techniczna „Ekologia a Budownictwo”, organizowana przez Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa w Bielsku-Białej przy współpracy z Komitetem Ekologii przy Zarządzie Głównym PZITB, Instytutem Techniki Budowlanej, Politechniką Krakowską, Śląską Okręgową Izbą Inżynierów Budownictwa w Katowicach. Konferencja przeznaczona jest dla przedstawicieli środowisk naukowych, zawodowych, samorządowych i administracyjnych zajmujących się interakcją budownictwa i środowiska oraz zagadnieniami zrównoważonego rozwoju. Trzydniowa konferencja odbędzie się w Bielsku-Białej, w malowniczej okolicy Beskidu Śląskiego (pod Szyndzielnią).

Opiekę nad jej merytoryczną stroną sprawować będzie Rada Naukowo-Techniczna pod przewodnictwem prof. dr. hab. Leonarda Runkiewicza (ITB). Zakres tematyczny spotkania będzie obejmował tematykę ekologii i zrównoważonego rozwoju budownictwa, w tym:

- Problemy ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju w Unii Europejskiej.
- Zadania administracji państwowej i samorządowej oraz uczestników procesu budowlanego w ochronie środowiska.
- Proekologiczne materiały i wyroby budowlane – materiały odnawialne, recykling i wykorzystanie odpadów.
- Skutki techniczne, ekonomiczne i społeczne skażenia obiektów budowlanych i sposoby ich neutralizacji.
- Ekologia terenów zurbanizowanych, aspekty społeczne i psychologiczne.

- Kształcenie ekologiczne w działalności budowlanej.
- Ekologiczne aspekty projektowania i użytkowania budownictwa.
- Rewitalizacja obiektów, terenów przemysłowych i innych.
- Problemy korozji biologicznej.
- Problemy projektowania, utrzymywania obiektów budowlanych w strategii zrównoważonego rozwoju.
- Sposoby pozyskiwania i użytkowania energii ze źródeł naturalnych w budownictwie.

Atmosfera Konferencji jest bardzo przyjazna w szczególności dla młodych naukowców stawiających swoje pierwsze kroki (dla stałych uczestników wręcz rodzinna). Organizatorzy w szczególności zapraszają młodych naukowców, dla których przygotowano specjalne zniżki za opłatę konferencyjną. Referaty będą mogły być wydrukowane w punktowanych miesięcznikach branżowych oraz naukowych.

Okolica zachęca do pieszych wędrówek w przerwach pomiędzy wykładami oraz podczas specjalnie przygotowanej sesji ekologicznej. Sponsorami Konferencji są: Śląska Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa w Katowicach, Austrotherm, AQUA Bielsko-Biała, Knauff Insulation. Szczegółowe informacje znajdują się na stronie internetowej www.pzitb.bielsko.pl

PZITB Oddział w Bielsku-Białej
ul. 3 Maja 10/14, 43-300 Bielsko-Biała
tel.: (33) 816 68 34
tel./faks: (33) 822 02 94
e-mai: biuro@pzitb.bielsko.pl